

Jistě je jen málo lidí, kteří při latinsko-americké hudbě zůstanou chladní už jen díky jejím charakteristickým rytům, které vybízejí k tanci nebo alespoň k pohupování se a podupávání. Z toho samozřejmě nelze vyjmout ani folkaře či trempy. Další faktem je, že vlivy této hudby se projevují v řadě hudebních stylů, včetně toho, který nazýváme folkem.

Proto mnohé nepochybně potěší zpráva, že 25.května 2000 bude uveden do tuzemské distribuce hudební dokument Wima Wenderse Buena Vista Social Club. Jestli mne paměť neklame, bylo to asi takhle:

Známý americký slidekytarista Ry Cooder měl nahrávat na Kubě s africkými muzikanty, kteří však zůstali kdesi v Evropě. Aby nemarnil čas, začal se poohlížet po muzikantech místních, až dal postupně dohromady partu, která kdysi hrávala v dávno již zrušeném klubu v Havaně, zvaném Buena Vista Social Club. Po prolomení jisté počáteční nedůvěry se mu podařilo natočit s nimi stejnojmenné album, kterého se po celém světě prodalo několik miliónů. Když se pak po čase vrátil natočit ještě jedno album se zpěvákem Ibrahimem Ferrerem, přijel s ním už i jeho přítel, režisér Wim Wenders, k jehož několika filmům skládal Ry Cooder hudbu. S malým filmovým štábem pak zachytil nejen natáčení desky, ale i turné po Evropě a Spojených státech s vrcholným triumfem, kdy těmto (do doby natočení alba) jen místně známým pánům muzikantům tleskala naplněná Carnegie Hall, ve které nikdo nezůstal sedět.

Unešení lidé pískali a tleskali muzikantským výkonům, přestože se vše neodehrávalo živě, ale pouze na plátně i v divadle Archa, kde se tento film promítal v jakési české předpremiéře, na konec udílení výročního ocenění hudebních kritiků "Žlutá ponorka" i na Dnech evropského filmu. Podle ohlasů z většiny evropských zemí, kde byl film již uveden, to nebyla vůbec žádná výjimka.

Krom výborné hudby je snad nejkrásnější věcí, kterou film zprostředkovává, úžasná skromnost a skvělý přístup lidí k muzice, kterou se vyloženě baví. Přestože jsou všichni vynikajícími muzikanty, jenž se bez problémů sólově prosadí, neovládá nikoho z nich tato touha, a tak dokáží dát prostor druhým, aby v pravý čas vynikli. Člověk jen s otevřenou pusou kouká, jak to také může znít, když hraje dohromady třeba patnáct lidí. Ti lidé prostě hudbou žijí celý život a "na stará kolena se pouze dočkali satisfakce", kterou jim nikdo nemůže upřít, ale která má vlastně mizivou hodnotu vedle pohledu na muzikanty, kteří jsou dokonale nad věcí.

Napsal uživatel Jarda Síbrt
Pondělí, 01 Květen 2000 01:00

Ovšem nač zde tohle všechno dlouze a neuměle popisovat, když i vy můžete za dvě hodiny a nějaký ten peníz mít úchvatný hudební a lidský zážitek.

Podrobnosti se v angličtině můžete dočíst na internetové adrese <http://www.bvsocialclub.com/>